

Nagyböjt III. vasárnapja – 2012. március 11. – B év

Egy előkelő származású fiatalember kopogtatott be egy nap a középkori kolostor kapuján. Azzal a kéréssel fordult a házfőnökhöz, hogy szeretne belépni a szerzetesrendbe, mert komoly elhivatottságot érez magában. A házfőnök végigmérte a gazdag öltözékű, puhánynak látszó fiút, és ezt mondta: „Ahhoz, hogy szerzetes legyél, komoly lemondásokat kell magadra vállalnod, kemény életrendet és szigorú engedelmességet fogadnod. Mindez hosszú felkészülést igényel. Képesnek érzed magad erre?” A fiú felháborodva kezdte sorolni: „Én már gyermekkorom óta kolostorba készülök! Mindig tiszta, fehér ruhában járok. Egész életemben nem ittam mást, csakis vizet. Telenként többször meghempergek mezítelenül a hóban, sőt olykor még ostromoztatom is magam a lovászommal, hogy átéljem Krisztus fájdalmait! Mi több kellene ennél?” Abban a percben hajtott be egy környékbeli földműves fehér ló vontatta szekérével a kolostor kapuján. A gazda kifogta a lovat, s az örülve a szabadságnak, rögtön meghempergett a frissen hullott hóban. A földműves azonban néhány ostromcsapással újra felállította a lovat, s elvitte a kúthoz itatni. A kolostor előjárója rámutatott az állatra, s ezt mondta a fiatalembernek: „Látod azt a fehér teremtményt? Ő is meghemperg a hóban, naponta ostromozzák, egész életében csak vizet iszik, tehát megteszi mindazt, amit te felsoroltál ... pedig csak egy ló!”

A mai evangéliumban azon ritka jelenetek egyikével találkozunk, amikor Jézus haragra gerjed. Kiűzi a templomból az árusokat és a pénzváltókat, s fájdalmasan szólítja fel a jelen lévőket: „Ne tegyétek Atyám házáat vásárcsarnokká!” Természetesen jogosnak érezzük Jézus eljárását, s talán mi is rosszállóan csóváljuk a fejünket: hogy is lehet ökröket, juhokat, galambokat árulni a templomban, s pénzváltó asztalokat felállítani! Pedig ezek a szolgáltatók kifejezetten a zsidó vallási előírások megtartásához nyújtottak segítséget, legalábbis látszólag. A zsidó embereknek a Templom oltárán időről-időre állatáldozatokat kellett bemutatniuk. Nem volt-e egyszerűbb ott helyben beszerezni az ehhez szükséges jószágokat? A Templom fenntartására szánt templomadót pedig (amit Jézus is megfizetett!) csak a meghatározott szent sékelben volt szabad befizetni, nem másféle pénznemekben. Ezért a pénzváltók tevékenysége is vallási haszonnal bírt. Az árusok és pénzemberek tehát meg tudták indokolni vallási szempontok szerint a maguk ottani tevékenységét. Balgaság lenne azonban azt hinnünk, hogy a kereskedelmi és anyagi szempontok nem játszottak komoly szerepet (a hitbélinél komolyabban) az ő templomi kotnyeleskedésükben. Jézus, aki „tudta jól, mi lakik az emberben”, nyilván a szívükbe látott. Az állatokat épp úgy meg lehetett volna vásárolni a város valamelyik terén is, a pénzt is be lehetett volna máshol váltani. Jézus tehát helyesen tette, hogy az imádság házáat védte ezektől az ál-vallásoskodóktól.

Tévedés lenne azt gondolnunk, hogy manapság nem aktuális a jézusi felszólítás, hogy ne csináljunk vásárcsarnokot a templomból! A fogyasztói mentalitás, ami olyan félelmetes mértékben meghatározza társadalmunkat, betör a vallásosság területére is. A „maguk módján” vallásos emberek tömegei olyan bevásárlókhoz hasonlíthatók, akik kocsijukat tologatva ide-oda sétálgatnak a polcok között, s a sokféle vallásból, ideológiából, sőt megtévesztő sarlatánságból összeválogatják maguknak mindazt, ami tetszik, amire úgy érzik, szükségük van, amit könnyedén teljesíteni tudnak vagy akarnak. Talán a leggyakoribb kérdés, amit az emberek feltesznek a vallásokkal, templomokkal, hívő közösségekkel kapcsolatban a következő: „Mit kapok én itt? Miben gazdagodom én itt?” Bezzeg az, hogy nekem mit kellene tennem, miben kellene többet adnom, teljesítenem, az ritkán hangzik el. Sokan keresik a lelki megnyugvást, békét, a jó közösséget, az értékes programokat, a szociális segélyeket, de ők maguk szinte semmit nem adnak hozzá a közös értékekhez. Mások a testi egészségüket, gyógyulásukat, evilági boldogulásuk segítését várják Istentől, de nem keresik az Ő akaratának teljesítését. Bizony, sokak számára ma is vásárcsarnokok a templomok! Akár a szolgáltatókról, akár a szolgáltatást keresőkről legyen szó! Pedig Istennek nem kötelessége (és

az Ő egyházának sem), hogy csak az éppen aktuális emberi igényeket szolgálja ki. Szent Pál kategorikusan jelenti ki a mai szentleckében: „A zsidók csodajeleket követelnek, a görögök bölcsességet, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük.” Az Istenhez is fogyasztói szemlélettel közeledő ember maga akarja meghatározni, mi is legyen az ő vallásosságának a tartalma, meddig terjedjenek a határai. Ameddig nekem jó, ameddig nekem könnyen megy! Ezért maradnak fenn a polcon egyre inkább a parancsolatok, amelyeket a mai olvasmányban hallottunk! Bizony, azoknak megtartása már nem könnyű dolog, főleg napjainkban. Ezért hát nem is kerülnek bele abba a bizonyos bevásárlókosárba, amelyben a maga módján vallásos ember a hitének megéléséhez szükséges dolgokat gyűjtögeti. A Tízparancsolat, vagy legalábbis annak bizonyos előírásai már nem férnek bele a képbe! Ezeket ne várja tőlünk se Isten, se Egyház! Pedig Jézus világosan beszél: „Aki szeret engem, az megtartja parancsaimat!” Nyilván nem baj, ha valaki fehér ruhában jár, ha csak vizet iszik! Még az sem baj, ha maga választotta lemondásokat gyakorol. Az viszont már baj, ha azt hiszi, hogy ezzel eleget is tett minden hitbéli kötelezettségének, ha azt gondolja, Isten nem várhat tőle mást, csak amit ő adni akar! Nem baj, ha valaki lelki békét, jó közösséget, tartalmas programokat, adott esetben anyagi segítséget, gyógyulást kér és kap Istentől vagy az Ő egyházától. Az azonban már baj, ha a kapni akarás mellől hiányzik az adni akarás, Isten ránk vonatkozó konkrét akaratának keresése és teljesítése, beleértve a mindenkire vonatkozó parancsolatokat is. Higgyük el, nem történhet velünk jobb, mint ha Isten akarata minél teljesebben megvalósul az életünkben! Ha a valóságos (nem képzelt) Isten és az Ő útján megmaradni akaró közösség támaszt is velünk szemben olyan elvárásokat, amelyek nehéznek tűnnek, amelyeket talán nem mindig értünk, merjünk bízni abban, hogy ezek is a mi javunkat szolgálják, örök üdvösségünket, ami messze több a jelen pillanat elégedettségénél vagy a pusztán evilági örömeknél!